

[Behnke]

kasser, kan vi godt undre os lidt over den bemærkning i og med, at adgangen til aktiekøb naturligvis og sandsynligvis vil blive lige så fri som adgangen til at købe indskudsbeviser i sparekasserne, og dermed vil det være det samme kundeklientel, man henvender sig til.

I øvrigt tror jeg nu egentlig også nok, at kundedemokratiet i bankerne, som er aktieselskaber i øjeblikket, i dag er akkurat lige så godt som kundedemokratiet i sparekasserne. Illusionen om den lille sparekasse ude i landsbyen er noget, der hører fortiden til.

Vi frygter ikke overgangen til aktieselskaber, og vi er overbevist om, at de mennesker, der ønsker at købe aktier i sparekasserne fremover, vil gøre det akkurat, som de i dag køber indskudsbeviser i sparekasserne.

Om det positive i redegørelsen vil jeg sammenfattende sige, at hvis regeringens moderniseringsindgreb bare var en lille smule mere liberalt, kunne moderniseringen blive væsentlig bedre. Man har tidligere vist liberalt mod, f.eks. da man lettede bestemmelserne om valutaernes bevægelighed.

Så er der også en række områder i redegørelsen, hvor initiativerne bestemt trækker i den modsatte retning, initiativer, som efter vores mening slet ikke er modernisering og endnu mindre liberalisering. Man er tværtimod indstillet på at stramme det offentlige greb om finansieringsinstitutterne endnu mere. Resultatet er, at de gode forbedringer pludselig fremstår som honning på et stykke råddent kød, altså den glasur, der skal få finansieringsinstitutterne til at sluge pillen.

En af de ting, vi synes er dårlig, er, at man vil sammenlægge Forsikringstilsynet med Tilsynet for Banker og Sparekasser, en sammenlægning, der umiddelbart lyder fornuftig og rationel osv., men en sammenlægning, der på lang sigt kan give adgang til endnu mere dyneløfteri og unødigt indblanding, end der er i forvejen inden for den branche. Derfor mener Fremskridtspartiet, at begge de eksisterende tilsyn burde ophæves, og at der ikke skal oprettes et nyt tilsyn.

Når der også lægges op til, at der skal laves et såkaldt kontaktudvalg for hele branchen, vil det også være et aldeles unødigt og overflødigt udvalg, som ikke har noget som helst fornuftigt formål. I en liberal branche – det går vi ud fra at regeringen ønsker at fortsætte med at betegne

finansieringsinstitutterne som – har Folketinget kun én eneste ting at gøre, og det er ikke at gøre noget, eller sagt på en anden måde: at holde fingrene væk.

Pengeinstitutterne skal nu til at aflægge halvårsregnskaber, og det er en unødvendig og fordyrende idé, som efter vores mening hurtigst muligt burde tages ud. Et regnskab er en form for status, og det er i sig selv et kunstindgreb, specielt i finansieringsverdenen. Der er ikke tale om, at man halv- eller helårlig kan rydde hylterne og sige, at nu er der udsolgt, og nu starter vi på ny. Derimod er der tale om, at alting kører videre med fuld kraft hen over disse kunstige statusdatoer. At indføre endnu en kunstig statusdato vil derfor blot være med til at besværliggøre finansverdenens arbejde endnu mere. Det enorme ressourceforbrug, som er forbundet med regnskabsopgørelser, skal ikke forøges ved at påtvinge finansverdenen at lave halvårslige regnskabsaflæggelser.

Bemærkningerne om revisionen af pengeinstitutterne synes vi heller ikke er udtryk for modernisering. Vi lever i 1987, en tidsalder, hvor pengeinstitutterne er overgået til edb. Alting køres via computere i dag, og adgangen til at følge med i, hvordan computerne laver det hårde bearbejde, er også en adgang, som bankerne og pengeinstitutterne i det hele taget selv er interesseret i at have, og derfor sørger man for at ansætte dygtig og kvalificeret hjælp til at sikre, at de selv kan følge med i, hvad der foregår.

Hvis man så skal have det offentlige til at vade rundt som en elefant i en bedre porcelænsbutik med halv- og helhjertede revisorer, tror vi ikke på, at det kan føre til noget fornuftigt. Vi siger altså nej til, at revisorerne skal have øget mulighed for at gribe ind. En revisor skal undersøge, klarlægge og fremlægge, hvorefter det må være indehavere og indskydere, aktionærer og generalforsamlinger, der afgør, hvad der skal ske, eller om der skal gribes ind. Revisionen må og skal blot være et værktøj.

Der udtrykkes også et generelt ønske om at få mere kontrol med pengeinstitutterne, og det er nok på grund af de bankkrak, vi har oplevet her i nyere tid. Fremskridtspartiets holdning er den, at en kunde, der henvender sig i en bank eller en sparekasse, må være villig til at løbe den risiko, der er forbundet med at aflevere sine penge i et pengeinstitut. Hvis en bank går ned, er det ikke rimeligt, at indskydere og ind-